

Alina Ghimiş

COPACUL TIMPULUI

— D... desigur. Radule, du-te de înșeuează calul pentru conașu' Matei! Pe Fulger. Și pentru mine pregătește-l pe Pirat.

— Nu am nevoie de tine, continuă tânărul pe același ton autoritar. Mă va însoți Radu.

Maia deveni roșie ca racul, în timp ce Sasha și Maël asistau îngroziți la scenă.

— Pot să vă însoțesc eu, stăpâne, sări Sasha. Mă pricep mai bine la cai, în plus...

Fu întrerupt de vocea autoritară a argatului.

— Radule, mișcă-te! Ce mai aștepți?

Maia întoarse călcâiele și se îndreptă către grajduri. Piratul era calul său preferat. Un armăsar pestriț, blând și ascultător. Îi plăcea să fie mângâiat pe coamă. Fata petrecuse ceva timp cu el de când locuiau sub același acoperiș. Numele îi venea de la o pată neagră situată în jurul ochiului stâng.

Le mulțumi în gând părinților săi pentru orele de echitație pe care le luase începând cu vârsta de șase ani. Acum regreta că nu continuase. Pe la zece ani abandonase călăria pentru a se alătura fratelui său care făcea scrimă încă din clasa I, fiind foarte talentat. *Sigur, nu e același lucru să călărești un ponei într-un țarc cu a galopa pe un armăsar în mijlocul unei păduri din secolul al XVIII-lea, gândi fata.*

Îl luă pe Fulger de căpăstru și îl scoase în fața grajdului, acolo unde se aflau șeile. Unele în piele neagră, altele în lemn. O luă pe cea din piele, întorcând-o pe toate părțile. Făcu eforturi să-și amintească în ce mod trebuia așezată. Acel model primitiv părea simplu de montat, însă după câteva încercări infructuoase, auzi pufnind în spatele său.

Se întoarse surprinsă și-l văzu pe Matei, despre care avea să afle mai târziu că era fiul cel mic al voievodului Constantin Brâncoveanu.

— De unde ai picat, băiete? izbucni Matei amuzat.

Stătea sprijinit de trunchiul unui copac, o mână pe mânerul sabiei, așteptând ca Radu să termine de înșeuat caii.

— Ăăăă... ce vrei să spui? îngăimă Maia intimidată.

— Câți ani ai? continuă el pe un ton cinic.

— Treisprezece.

— Și până la vârsta asta nu ai învățat să pui o șa? se amuză el din ce în ce mai intrigat, avansând către Maia, care începuse să tremure, de teamă să nu fie demascată.

Îi luă șaua din mâini, explicându-i cum și în ce fel trebuia instalată. Apoi o lăsă să se ocupe de Pirat, sub privirea sa atentă.

— Hmm, înveți repede, zâmbi el mulțumit. Sper că știi măcar să călărești! îi aruncă fiul voievodului peste umăr încălecând pe frumosul armăsar și plecând la galop.

Maia sări la rândul său în șa cu o abilitate de care nu se credea capabilă și se aventură pe urmele lui. Îl văzu ieșind pe porțile Curții Domnești, traversând strada principală și continuându-și drumul dincolo de zidurile orașului. Încerca să se țină cât mai aproape de el, pe de o parte pentru că nu cunoștea drumul, și pe altă parte, pentru că voia să facă o figură bună pentru a-l convinge că nu era altceva decât un umil servitor.

Îl urmă apoi prin păduricea în care se întâlniseră pentru prima dată, până pe malul râului unde se afla Copacul Timpului. Fata avu o strângere de inimă în momentul în care-l văzu descălecând și priponind calul.

— Te descurci binișor, o complimentă el. Chiar nu mă gândeam că vei reuși să te ții de mine până aici. Dar călărești ca o muiare. Parc-ai fi sor'mea Ancuța. O să te învăț eu cum să te ții în șa. Acum spune-mi de unde vii și ce-i cu tine.

Maia deveni albă ca o foaie de hârtie.